

LBRIS

We know
books

LYLA SAGE

**SWIFT AND
SADDLED**
Ca vântul și ca gândul

Traducere din limba engleză de
ROXANA OLTEANU

NEMIRA

CAPITOLUL UNU

ADA

Am dat de o mulțime de mincinoși în viața mea, dar niciunul la fel de mare ca Google. Nu încerc să discreditez motorul de căutare, încerc doar să atrag atenția asupra celor mai enervante erori ale lui. În acest caz, să-mi spună mie că spelunca asta în care stau – întrucât era singurul local din orașelul Meadowlark, Wyoming, deschis duminica după zece noaptea – servește mâncare.

Nu servea.

Mizeria aia de ghid al barurilor de pe Google mai spunea și că The Devil's Boot – nu sunt sigură că asta e chiar numele barului, dat fiind că nu am văzut nicio firmă drept dovadă – nu e aglomerat.

Era.

Nu groaznic de aglomerat, dar suficient cât să obțină măcar caracterizarea de „moderat de aglomerat” pe Google.

În bar mai era și o clică de bătrâni foarte gălăgioși – Google n-avea de unde să știe asta. Dar dacă ar fi fost vreo fotografie cu locul ăsta pe pagina lui de business, probabil mi-aș fi dat seama singură.

Și aș fi evitat să mă duc la Devil's Boot.

O tâmpenie.

Locul ăsta era exact așa cum îmi imaginam că ar trebui s-arate o speluncă dintr-un oraș mic. Cu muzică country de modă veche la tomat și prea multe reclame luminoase; mirosea a fum vechi de țigară și pe podea erau zone în care bocancii Doc Martens mi se lipeau când călcam.

Nu sunt snoabă. N-am nimic împotriva unui bar modest pe cinste, doar că nu mă așteptam la așa ceva. Nu azi.

Când am plecat ieri din San Francisco și am pornit spre Wyoming, ultimul loc în care mi-aș fi dorit să fiu în noaptea de dinaintea celei mai importante slujbe din cariera mea era o speluncă.

Dar mi-era foame, iar motelul mic și demodat în care stăteam nu avea Wi-Fi prea bun, așa că am plecat în căutare de mâncare și acces la internet, însă n-am găsit decât una din două. Ce fel de bar nu are mâncare, dar are Wi-Fi bun?

Genul de bar cu un barman foarte înalt și foarte chipeș, căruia i s-a făcut milă de mine când l-am întrebat de mâncare și a scos de sub tejghea o pungă mică de Doritos, pe care mi-a dat-o împreună cu whiskyul și doza de Cola Zero. Nu l-am întrebat de când stăteau acolo – nu voiam să știu –, dar îmi cam dădeam seama, având în vedere că erau aproape moi. Aveau gust de parcă punga ar fi fost deschisă de ceva timp, cu toate că era sigilată când am primit-o.

După asta, m-am așezat la o masă înaltă din colț. Pe peretele din spatele ei era o reclamă luminoasă cu un cowboy care călărea o sticlă de bere ca pe un taur. Prostia aia m-a făcut să zâmbesc și mi-a plăcut sentimentul.

Sinceră să fiu, nu știu dacă era mai bine să mănânc acei Doritos – care probabil se calificau la meniul pentru seniori – decât să nu mănânc nimic, dar uite că-i măncam.

Mi-am șters pudra de brânză de pe degete ca să nu murdăresc ecranul iPad-ului. Deschisesem schimbul de e-mailuri dintre mine și Weston Ryder, ca să verific încă o dată ora la care trebuia să ajung la Rebel Blue Ranch a doua zi dimineață și să mă asigur că mi-am descărcat harta în telefon, pentru orice eventualitate.

Asta eram eu, Ada Hart, nu făceam nimic fără să fiu pregătită.

Nu știam prea multe despre Rebel Blue – doar ce îmi spusese Teddy în ultimele luni. O cunoșteam pe Teddy din primul an de facultate. Merseserăm la aceeași școală din Colorado – cel puțin cât am fost eu în anul întâi. Pe urmă m-am transferat, ca să fiu mai aproape de casă.

Plecarea acasă a fost o decizie pe care acum o regretam profund, pentru că dusesse la ceea ce pentru mine avea să fie întotdeauna „incidentul”, iar pentru ceilalți, nunta mea.

Mi-am alungat orice gând legat de asta și de el.

După ce am plecat din Denver, am ținut legătura cu Teddy – mai mult pe rețelele sociale – și acum îi eram recunoscătoare pentru asta. Ea a fost cea care m-a recomandat lui Weston, care bănuiam că e proprietarul de la Rebel Blue Ranch, dar nu știam sigur. Când cauți pe Google – iar idiotul de Google – nu găsești decât că este o fermă de vaci și că are aproape 3.300 de hectare.

Cred că aș fi putut s-o întreb pe Teddy, dar nu voiam s-o bat la cap. Făcuse destule pentru mine.

Nu puteam să-mi imaginez ce înseamnă 3.300 de hectare. *Imens, la naiba*, m-am gândit eu, când l-am auzit pe unul dintre bătrâni că se ia de barman.

— Ce fel de bar rămâne fără gheață? a mârâit el uimit.

— Genul de bar în care niște bătrâni triști beau whiskyul ca pe apă, a ripostat barmanul.

M-am uitat la ei. Barmanul zâmbea ușor, așa că n-avea cum să fie deranjat de apostrofare.

— O să vină Gus cu niște gheață, deci fă în așa fel încât să mai păstrezi băutura aia zece minute, a spus barmanul, arătând spre paharul din fața bătrânului.

Bătrânul s-a strâmbat la el.

Am simțit că telefonul îmi vibrează pe masă și l-am ridicat.

Teddy: Hei! Ai ajuns cu bine?

Eu: Da, mă pregăteam un pic pentru mâine.

Teddy: PERFECT.

Teddy: O să fie așa distractiv.

Teddy: Trec pe la tine săptămâna asta.

Teddy: Abia aștept să le arăți ce poți!

Am văzut că mai aveam un mesaj de la partenerul meu de afaceri, Evan – și el tot antreprenor – și unul de la mama, în care eram sigură că îmi spunea că îmi pierd timpul în Wyoming.

Poate mi-l pierdeam, dar, din nu știu ce motiv, nu mă interesa.

Am pus telefonul la loc pe masă, cu fața în jos. Trebuia să mă concentrez. În ultimele luni, schimbasesem sute de e-mailuri cu Weston. Discutaserăm despre viziunea lui, stabiliserăm termene, echipe și costuri.

Lumea crede întotdeauna că primul pas e să dărâmi pereții, dar de fapt asta e abia pasul trei sute. Tocmai treceam în revistă pașii de la unu la două sute nouăzeci și nouă, când la picioarele mele a apărut un ghem imens de blană albă.

— Waylon! Fir-ar să fie, l-am auzit pe barman strigând.

Am presupus că Waylon era câinele care îmi stătea la picioare și se uita în sus la mine cu limba atârnată și cu o privire tâmpă.

Ce îngeraș!

M-am aplecat și i-am scărpinat ușor capul cu blana moale și foarte deasă. Hm, eram doar de câteva ore în Meadowlark și locul asta îmi stârnea zâmbete într-un ritm record.

— Pe bune? l-am auzit pe barman plângându-se. Cine naiba își aduce câinele la bar?

Am ridicat capul exact când pe ușă intra un bărbat.

Băga-mi-aș! Ce naiba pun în apă ăștia din Meadowlark?

Din locul în care stăteam vedeam că nu era la fel de înalt ca barmanul, dar era pe-aproape. Cămașa în carouri desfăcută la nasturi acoperea un tricou mulat pe piept. Privirea mi-a alunecat în jos, până la cizmele de cowboy uzate.

Poate că fusesem prea mult timp înconjurată de IT-iști îmbrăcați cu veste Patagonia, dar bărbatul ăsta mi-a atras atenția.

Eram gata să pun pariu că are mâini aspre. Mâini de muncitor. Mi-am imaginat pentru o fracțiune de secundă senzația pe care aș fi avut-o dacă i le-aș fi simțit pe corp.

Nu, nu. Clar nu.

N-o lua pe drumul ăsta.

Nu eram pe cale să am fantezii cu cowboyul misterios din spelunca aia întunecoasă – indiferent cât de bine arăta.

Eram acolo ca să lucrez.

Am fost trezită brusc la realitate de noul meu prieten blănos care îmi lingea mâinile – probabil încântat de praful vechi de brânză de la Doritos.

N-am putut să mă abțin să nu ascult schimbul de replici dintre barman și cowboy. Trasul cu urechea era unul dintre hobbyurile mele.

— Ce fel de bar rămâne fără gheață? s-a răstit cowboyul la barman.

Grupul de bătrâni a izbucnit în urale în semn de aprobare.

— Unde e frate-tău? l-a întrebat barmanul.

— Are treabă, a ridicat cowboyul din umeri.

— Unde e gheața mea?

— În mașină.

— Nu puteai s-o aduci înăuntru?

— M-am gândit că te descurci tu cu asta.

Barmanul a clătinat din cap, dar a plecat din spatele barului și a pornit spre ușă. Era clar că între cei doi exista un fel de legătură. Nu păreau frați – nu semănau –, dar ceva erau. Nu erau frați de sânge, dar cu siguranță se simțea între ei o formă de frăție.

— Ia-ți câinele, a spus barmanul în drum spre ușă. Te rog.

Cowboyul a scrutat barul cu privirea – căutându-și probabil câinele –, dar s-a oprit fix asupra mea. Asupra mea, cea a cărei mână era în momentul acela linsă cu devotament de câinele în cauză, și care se holba la el fără pic de jenă.

Ar fi trebuit să mă uit în altă parte, dar n-am făcut-o.

De unde stăteam, nu-mi dădeam seama ce culoare aveau ochii lui, dar aș fi vrut să știu.

Ne-am uitat unul la altul mult mai mult decât se cuvenea, iar el a afișat un mic zâmbet care a făcut să-i apară o gropiță în obraz.

Nu gropițe, las-o naibii!

Astea ar trebui să fie ilegale.

Sau cel puțin ar trebui să existe un soi de avertisment înainte să apară.

Avertisment: E posibil să apară gropițe care să provoace căderea chiloților.

Părea că se pregătește să vină spre mine, dar zgâierea noastră ciudată și intensă a fost întreruptă de barman, care i-a băgat cowboyului un cub de gheață pe sub gulerul cămășii.

El a scos un sunet atât de puțin masculin, încât m-a făcut să râd. Toți sunt sexy și șmecheri până li se bagă un cub de gheață la spate.

— Brooks! Ce naiba faci? a exclamat el și s-a scuturat puțin, încercând să scoată cubul afară.

Era drăguț. Chiar drăguț.

Barmanul – Brooks – a râs, a trecut iar în spatele barului cu punga de gheață în mână și a spus:

— Ia-ți câinele și îți dau voie să stai să bei ceva.

Cowboyul și-a aranjat cămașa și și-a trecut mâna prin părul nisipiu.

— Bine.

LIBRIS | new books
A făcut un pas spre mine, acaparându-mi din nou privirea. De ce venea spre mine?

O limbă caldă mi-a lins iar mâna.

A, da. Câinele. Corect.

M-am uitat în jos, mutându-mi privirea. Trebuia s-o fac. Nu puteam fi trasă la răspundere pentru ce s-ar fi putut întâmpla dacă mai păstram mult contactul vizual. Ceva în privirea lui – siguranța de sine pe care o transmitea – era electrizant.

— Îmi pare rău, a spus el, acum aproape de mine.

Tovarășul meu blănos a dat din coadă la apropierea stăpânului.

— Are el o chestie cu femeile frumoase.

Am ridicat repede ochii și am zâmbit iar, de data asta bărbatului care era acum la mai puțin de doi pași de mine.

— A funcționat vreodată replica asta? am întrebat eu râzând.

Mi-am simțit vocea ciudată – de parcă nu prea eram în largul meu. Ca atunci când vorbești pentru prima dată după ce te trezești.

— Tu să-mi spui, a răspuns el.

Avea ochii strălucitori. Și verzi. Al naibii de verzi.

— Nu e rea, am zis eu, dar cred că mai ai de lucru la cum o spui.

Gropița și-a făcut din nou apariția.

— Cum așa?

— Trebuie să vorbești serios.

Expresia lui s-a schimbat. Părea confuz.

— Normal că am vorbit serios.

Ha! Era convingător. Poate că dacă aș fi avut experiențe mai plăcute cu bărbații, l-aș fi crezut.

— Hei! a intervenit vocea lui Brooks.

Cowboyul a întors capul.

— Sticlă sau draft?

Cowboyul n-a răspuns imediat. A privit înspre masa mea – probabil că iPad-ul i-a dat de înțeles că lucrăm la ceva, pentru că în loc să încerce să se așeze sau să se bage în seamă, s-a uitat la câine și a spus:

— Hai s-o lăsăm pe doamna asta frumoasă să lucreze, Waylon.

Waylon s-a supus și s-a apropiat de stăpânul lui, care se uita din nou la mine.

— Mă găsești la bar când termini, dacă vrei companie.

Stai așa! N-avea de gând să mă preseze? Să încerce să intre în spațiul meu personal? Pur și simplu avea de gând să... să mă lase să lucrez?

Fir-ar. Presupun că bărbații din Meadowlark erau din alt aluat.

Cowboyul mi-a mai zâmbit o dată, același zâmbet cu gropițe, după care s-a întors la bar. Noul meu prieten, Waylon, s-a dus după el.

M-am uitat cum pleacă și a trebuit să fac eforturi să-mi iau ochii de la spatele lui.

Am încercat să mă întorc la ce aveam de făcut, clătînând ușor din cap – de parcă aș fi vrut să-mi scutur din minte orice gând legat de străinul ăla chipeș.

Îmi plăcuse că mă băgase în seamă, îmi plăcuse să fiu în centrul atenției lui. Imediat după divorț, stima mea de sine înregistrase cel mai scăzut nivel dintotdeauna. Nici acum, după mai bine de un an, nu stăteam prea grozav la capitolul ăsta.

Așa că nu puteam contesta faptul că m-am simțit bine când s-a uitat cineva la mine ca și cum aș fi fost singura persoană din încăpere.

Fostul meu soț nu se uitase niciodată așa la mine.

Ei, fix genul ăsta de gânduri nu trebuia să le am azi. Le-am alungat din minte și m-am întors la iPad, observând că aveam un e-mail nou de la proprietarul de la Rebel Blue Ranch.

Ada,

Sper că drumul a fost în regulă și că totul a mers bine. Abia aștept să ne vedem mâine și să trecem la treabă.

Toate cele bune,

WR

Trimis de pe mobil

CAPITOLUL DOI

ADA

M-am uitat la ceas. 22:32. Trecuseră vreo două ore de când venisem la bar. A doua zi, la 9:30, mă întâlneam cu Weston, așa că trebuia să plec spre motel în curând. Mă apucasem iar de lucru, ca să mă asigur că nu ratez vreun dosar sau vreo informație importantă pe care trebuia s-o discut a doua zi cu el.

După ce m-am concentrat la ce aveam de făcut, mi-a fost mai simplu să nu mă mai gândesc la cowboyul care stătea la bar, dar n-am scăpat cu totul de gândul acela. De câte ori ridicam capul, el se uita la mine. De fiecare dată, contactul nostru vizual era cu o secundă mai lung decât normal, după care reveneam la lucru.

Era un ciclu aparent inofensiv, dar care mă încânta.

Nu-mi dădeam prea bine seama de ce, dar eram... atrasă de el. Felul în care glumea cu barmanul, felul în care bătrânul de la bar îl bătea câteodată pe spate și felul în care își ținea mâna pe câine – toate mă făceau să mă întreb cine era bărbatul acesta și cum arăta el la lumina zilei.

Eram curioasă.

De-asta am făcut-o.

Cel puțin asta aveam să-mi spun mai târziu.

Mi-am terminat treaba, mi-am strâns lucrurile și le-am băgat în geantă. Nu trebuia să ridic privirea ca să știu că se uita la mine, dar tot am făcut-o – exact când lua o gură de bere.

Ne-am uitat iar unul la celălalt în timp ce mă ridicam. Ochii lui mă urmăreau și speram că avea să mă urmărească și corpul lui. Nu știu ce-mi venise, dar nu voiam să fac altfel.

Am rupt contactul vizual cu el când m-am apropiat de ușă, dar în timp ce mergeam, i-am simțit privirea în spate. În loc să ies, m-am întors chiar în fața ușii.

Ada, ce naiba faci?

Chiar inviți un necunoscut să vină după tine pe un hol întunecat dintr-un bar jegos? Asta faci?

Mda, asta făceam.

M-am oprit când am ajuns la ușa de la jumătatea holului și m-am rezezat de ea, așteptând să văd dacă vine după mine.

A venit.

Umbra lui a apărut la intrarea în hol și inima a început să-mi bată în piept ca și cum ar fi vrut să scape de acolo.

I-am simțit pașii când s-a apropiat – în timp ce venea spre mine, lumea pe care o știam eu se cutremura și se dărâma ca să-i facă loc. Lui. Unui ceva nou.

S-a oprit la câțiva pași de mine și ochii lui verzi au licărit în întuneric. Erau aprinși când m-au sorbit din priviri – poate și îngrijorați?

Măcar ne simțeam amândoi la fel.

— Ești OK? m-a întrebat străinul, fără să mă lase să-mi iau ochii de la el.

Acum era aproape, așa că a trebuit să las capul pe spate ca să-l pot privi. Am făcut un pas spre el și am dat din cap. Nu aveam încredere în voce. M-ar fi dat de gol. I-ar fi dat de înțeles că nu eram OK, iar transa asta în care intraserăm amândoi avea să dispară.

Nu voiam asta. Voiam ceva nou.

Îl voiam pe el – pe bărbatul care s-a uitat la mine ca și cum meritam să fiu privată.

— Ești sigură că...

L-am întrerupt când l-am apucat de cămașă, m-am ridicat pe vârfuri și l-am tras spre mine.

El a încremenit din cauza șocului, dar numai pentru o secundă, apoi mi-a pus o mână pe obraz și una în păr.

Da, mi-am spus. Am nevoie de asta. Îi simțeam mâna aspră, exact cum mă gândisem că avea să fie, dar el era blând, ca și cum ar fi savurat momentul.

Mi-am mișcat buzele pe gura lui și el și-a lăsat mâna de pe față în jos, pe corp, prinzându-mi șoldul. Mâna lui a lăsat în urmă o dâră de fiori. Parcă simțeam aerul din jur trosnind.

Simțeam nevoia să fiu mai aproape de el.

Am lăsat geanta jos și m-am agățat de gâtul lui chiar în clipa în care m-a lipit de perete cu o forță încântătoare. Am crezut că o să dau cu capul de ușă, dar mâna pe care mi-o ținea în păr mi-a prins ceafa, având grijă să nu mă lovesc. Pe urmă mi-a prins mâinile și mi le-a ridicat deasupra capului.

Corpurile noastre erau lipite. Când m-a mușcat ușor de buza de jos, nu mi-am putut opri un geamăt. Speram că sunetul avea să fie acoperit de tonomat.

Cealaltă mână a lui mi s-a dus de pe șold spre fund, iar acolo mi-a băgat-o în buzunarul de la spate al blugilor.

— E în regulă? m-a întrebat el cu buzele lipite de gura mea.

— Mai mult, am spus cu răsuflarea tăiată.

M-a strâns de fund. Tare.

— Cine naiba ești și ce-mi faci? a oftat el.

Șoldurile mi s-au mișcat involuntar, simțind nevoia de mai mult, și i-am simțit penisul tare sub blugi. Când excitasem ultima dată pe cineva? Când fusesem eu ultima oară excitată?

Din capătul holului s-a auzit o tuse puternică și amândoi am înghețat.

M-am uitat în sus la cowboyul care a rămas cu ochii pe mine, după care mi-a lăsat mâinile jos și s-a întors să-l abordeze pe intrus.

— Trebuie să ajung la birou – dacă nu vă supărați, a spus Brooks.

Barmanul. Părea că zâmbește, dar nu m-am uitat la el ca să-mi confirm bănuiala. Obrajii îmi ardeau și aș fi vrut să intru în pământ și să nu mai ies de-acolo.

Era o chestie așa de idioată. Eu eram idioată.

Așa am fost mereu. Oricât încercam, nu puteam să scap cu totul de partea aceea din mine care se simțea foarte bine când lua decizii pripite și impulsive. Nu deciziile impulsive în sine erau problema – sunt convinsă că mulți oameni iau decizii impulsive grozave. Eu nu.

Când luam o decizie impulsivă, de obicei plăteam pentru ea mult timp – căsnicia ratată fiind primul exemplu din *Dicționarul Ada*.

— Dar sunteți liberi să continuați de partea cealaltă a zidului, a continuat barmanul.

O, Doamne! Era așa jenant! Nu mai puteam să suport.

Așa că am făcut exact ceea ce făcusem venind în Wyoming.

Am fugit.